Un vespre a Garrigàs

La mostra de fotograia acaba amb la degustació d'una magnífica botifarra de perol

JORDI BOSCH

Divendres al vespre era a Garrigàs. Vaig tenir un flashback que després explicaré detingudament i que té a veure amb l´excelsa botifarra de perol, per la qual ara mateix reivindicaria el títol de patrimoni material de la humanitat. Aquests territoris del sud de l´Alt Empordà no em són estranys. La meva família paterna és originària d´un municipi que li és veí, Pontós. A l´altra banda de la N-II hi ha Vilademuls, municipi amb gran història, doncs fou cap del districte electoral d´aquella zona limítrof entre l´Alt Empordà i l´avui comarca del Pla de l´Estany. Al segle XIX, i ben bé ?ns a la República, s´escollia un diputat per Vilademuls cosa que donava gran categoria a una vila (de fet un conjunt de petits pobles) on abans de la guerra el meu avi matern en fou secretari municipal resident i hi nasqué algun dels seus ?lls.

Des d´algun dels nuclis i disseminats de Garrigàs més elevats hi ha una vista extraordinària: la plana empordanesa, el mar, el Canigó. L´afecció d´ alguns il·lustres, propis i visitants de la vila a la fotogra?a, feu que hi nasqués Mirador Photo Garrigàs, el festival empordanès de fotografia al qual vaig ser amablement convidat en un vespre on la tramuntana començava a ser-hi present de valent. Ai, la tramuntana! Sé d´un figuerenc resident a Barcelona que, enyorant el seu il·lustre vent, s´ha escapat algunes hores a sentir a la cara i pels seus carrers l´impacte de tan literari fenomen de la natura. Però, en ?, tornem a Garrigàs. Un dels promotors del festival és el fotoperiodista Miquel Ruiz, que fa uns anys va cedir el seu fons professional –prop de 100.000 negatius– a INSPAI, Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, que li va editar un llibre amb alguns dels seus treballs que també estan presents en l´exposició que Mirador Photo li ha dedicat aquests dies al centre cívic de Garrigàs.

Moltes de les seves fotos les conec, les recordo. En els anys en què vaig poder treballar de periodista a Girona, puc constatar l´existència d´un col·lectiu de fotògrafs de premsa gironina de gran qualitat professional. A vegades n´he parlat en aquest mateix espai on he dedicat articles a Pablito, Dani Duch o la saga familiar dels Sans. Per als mitjans locals on a vegades els esdeveniments poden ser rutinaris: un acte públic, un partit de futbol, un ple de l´ajuntament ,però en els quals la fotogra?a és indispensable per apropar encara més al lector la notícia, hem tingut la sort de comptar amb fotògrafs que, com en Miquel Ruiz, han aconseguit que les fotos fossin sempre una altra mirada, una altra visió sobre un fet repetitiu.

A Garrigàs també hi veiem exposada l´obra d´un jove fotògraf guardonat per la Diputació, en Carles Palacio, amb un treball anomenat Polvorins. Hi ha una paraula en anglès, nowhere, que denomina un lloc que no és, que no existeix, perdut. Dalt de tot del barri gironí de les Pedreres, sota el pirulí de comunicacions, hi viu des de fa dècades una comunitat gitana, prop d´unes seixanta persones. Coneixem altres barris propers, alguns sempre amb dificultats com Font de la Pólvora, però sincerament jo desconeixia d´aquest grup d´habitatges. En Carles hi

va anar durant un any i va compartir la seva forma de vida. Com a moderador de la vetllada vaig tenir ocasió de conèixer, com tots els assistents a l´acte, la trajectòria professional d´un jove fotògraf que és ja una patum internacional a la seva professió, en Samuel Aranda, que ja ha guanyat el premi World Press Photo i el premi de periodisme Ortega i Gasset. La seva foto d´un jove ferit al lemen als braços de la seva mare, com si fos la pietat de Miquel Àngel, ja és un clàssic de la fotogra?a dels nostres temps. Fou admirable la manera amb què ens va explicar el seu compromís amb la seva feina i amb el món en el qual viu i que modestament ell resumia en una paraula: molestar.

L´avantatge de fer un acte així, en un lloc idíl·lic com Garrigàs, reposadament i fora del caos urbà, és que després férem un sopar fraternal al mateix centre cívic. Entre botifarres i xai a la brasa, escolto de cop una paraula mítica:

-Heu dit botifarra de perol?

Doncs sí. I em ve el ?ashback de fa anys, quan jo voltava per les rodalies a la recerca d´una meravella com és la botifarra de perol, aquella feta amb els menuts i més delicadeses del porc tan poc coneguda (i poc que em preocupa) fora de les nostres contrades. Així doncs que ens deixarem de coses transcendents i amb el mateix Aranda i altres amics afrontarem la degustació d´unes magnífiques botifarres de perol, no previstes en el sopar i que ens va preparar després del meu crit d´alerta la Nuri, del centre cívic. Quina emoció! No tenia ni idea que cada tardor a Garrigàs fan la Fira de la Botifarra de Perol. I com em venia el record, amagat sota de tantes i tantes coses, de les meves antigues visites a la carnisseria del poble, d´en Miquel i Cati, Can Ruart. La seva botifarra de perol fou declarada per la Cambra de Comerç de Girona la millor de les nostres comarques, que és exactament dir la millor botifarra de perol del món. Prometo un monogràfic sobre el tema aquesta tardor.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/07/25/vespre-garrigas/795785.html?utm_source=rss